PID U0HSX00N5MX7
Č. j. ÚOHS-26255/2026/163
Sp. zn. ÚOHS-R0097/2026/VZ
Datum, místo 23. 7. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 11. 6. 2026 obviněným

- Ředitelství silnic a dálnic s. p., IČO 65993390, se sídlem Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 5. 2026, č. j. ÚOHS-19322/2026/500 vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0270/2026/VZ ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, při postupu v soutěži o návrh „D0, stavba 519 Suchdol – Březiněves Most přes Vltavu“, jejíž oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 21. 10. 2024 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 22. 10. 2024 pod ev. č. Z2024-051859 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 22. 10. 2024 pod ev. č. 637986-2024,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0270/2026/VZ, č. j. ÚOHS-19322/2026/500 ze dne 28. 5. 2026 **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ ÚŘADEM PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

1. Úřad obdržel dne 22. 8. 2025 podnět k prošetření postupu obviněného v soutěži o návrh „D0, stavba 519 Suchdol – Březiněves Most přes Vltavu“, přičemž oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 21. 10. 2024 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 22. 10. 2024 pod ev. č. Z2024-051859 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 22. 10. 2024 pod ev. č. 637986-2024 (dále jen „soutěž o návrh“). Po provedeném šetření zahájil Úřad přípisem ze dne 16. 4. 2026, doručeným obviněnému téhož dne, správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání přestupku dle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „ZZVZ“)[1], jehož účastníkem je zadavatel jakožto obviněný ve smyslu

[1] Pro posouzení odpovědnosti obviněného za projednávaný přestupek a uložení sankce za jeho spáchání je rozhodné znění zákona ke dni, kdy lze soutěž o návrh považovat za ukončenou, ledaže by pozdější právní úprava byla pro obviněného příznivější. Postup Úřadu v řízení o přestupku se řídí právními předpisy účinnými ke dni jeho zahájení, ledaže by pozdější právní úprava byla pro obviněného příznivější.

§ 68 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o přestupcích“).

II. NAPADENÉ ROZHODNUTÍ

2. Výrokem I napadeného rozhodnutí[2] Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) ZZVZ tím, že při postupu v soutěži o návrh nedodržel pravidlo stanovené v § 130 ZZVZ ve spojení se zásadou transparentnosti stanovenou v § 6 odst. 1 ZZVZ, když odeslal oznámení o výběru návrhu[3], tj. o udělení první ceny v soutěži o návrh návrhu společnosti „SHP & Studio acht“, kterou na základě Smlouvy o společnosti ze dne 25. 2. 2025 tvoří společnost – Stráský, Hustý a partneři s.r.o., IČO 18827527, se sídlem Bohunická 133/50, Horní Heršpice, 619 00 Brno, jako vedoucí společník, a společnost – Studio acht, spol. s r.o., IČO 25119966, se sídlem Za zámečkem 746/3, Jinonice, 158 00 Praha, jako společník (dále též „vítězný účastník“), která nesplnila závaznou soutěžní podmínku stanovenou v části 2.2.1. písm. G soutěžních podmínek, ačkoliv podle části 2.3.1. soutěžních podmínek měl být jmenovaný návrh vyřazen z posuzování a jmenovaný účastník soutěže o návrh, který jej podal, vyloučen ze soutěže o návrh, přičemž tím ovlivnil výběr návrhu a soutěž o návrh se považuje za ukončenou podle § 149 odst. 3 ZZVZ.

3. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad obviněnému uložil pokutu ve výši 220 000 Kč se splatností dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

4. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad uložil obviněnému povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že soutěžní podmínka v části 2.2.1. písm. G soutěžních podmínek[4] (dále jen „předmětná soutěžní podmínka“) byla stanovena jako závazný požadavek na řešení předmětu soutěže, když z jejího jazykového i systematického výkladu vyplývalo, že vymezovala konkrétní úsek staničení, v němž je přípustné umístění dalších trvalých podpěr (dále též „podpěry“). Úřad však po přezkumu vítězného návrhu č. 5 dospěl k závěru, že u předmětného návrhu došlo k umístění základů podpěr mimo prostor vymezený v předmětné soutěžní podmínce. Daný závěr potvrdilo dle Úřadu i stanovisko České komory architektů[5] (dále jen „stanovisko ČKA“) a současně grafické znázornění předložené obviněným, když základy podpěr vítězného návrhu zde zasahovaly mimo vymezené staničení, a to o 6 000 mm v jedné části mostu a o 7 000 mm v druhé části mostu, jak vyplývá ze soukresu umístění podpěr vítězného návrhu ve vztahu k podkladu „P02-B digitálním podkladem pro soutěžní návrh“[6]. Úřad měl za to, že se s tímto zjištěným nesouladem nutně pojí v části 2.3.1. soutěžních podmínek následek spočívající ve vyřazení předmětného návrhu z posuzování a vyloučení vítězného účastníka ze soutěže o návrh. Postup poroty, která vyhodnotila zjištěný nesoulad vítězného návrhu se šetřenou soutěžní podmínkou jako dílčí, formální či nepodstatný, neodpovídal dle Úřadu znění předmětných soutěžních podmínek, když vítězný návrh měl být ze soutěže o návrh vyřazen. Takový postup tedy dle Úřadu naplnil první znak skutkové podstaty přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) ZZVZ (dále jen „přestupek“).

[2] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 48.
[3] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 18.
[4] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 13.
[5] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 29.
[6] Ve správním spise se příslušný soukres nachází v příloze položky č. 38.

6. Dále Úřad uvedl, že výše popsané jednání obviněného mělo přímý vliv na výběr vítězného návrhu a rozdělení cen v soutěži, čímž došlo k naplnění druhého znaku skutkové podstaty přestupku. Zároveň, že soutěž o návrh lze považovat za ukončenou, čímž došlo k naplnění i třetího znaku skutkové podstaty přestupku dle § 268 odst. 6 ZZVZ.

III. ROZKLAD ZADAVATELE

7. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 28. 5. 2026. Rozklad, který Úřad obdržel dne 11. 6. 2026, tak byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

8. Obviněný nejdříve v rozkladu namítá, že Úřad nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy ani vyšetřovací zásadou. Obviněný v tomto kontextu upozorňuje na způsob, jakým si Úřad opatřil a následně použil stanovisko ČKA, jakožto údajně relevantní podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Dle obviněného už ze samotné žádosti Úřadu o stanovisko ČKA bylo zřejmé, že Úřad si na posuzovanou věc učinil názor, který prezentoval ČKA, přičemž cílem stanoviska ČKA bylo jen nalezení podpůrných argumentů pro tento závěr. Stanovisko ČKA následně dle obviněného neobsahovalo úplné a ucelené odpovědi na položené dotazy Úřadu, když na jeho podkladě nebylo možné učinit jakýkoliv validní závěr o pochybení soutěžní poroty, potažmo obviněného při posouzení soutěžního návrhu vítězného účastníka.

9. Obviněný následně v podaném rozkladu uvádí, že Úřad vyložil předmětnou soutěžní podmínku tak, že se vztahuje na podpěry jako celek, tedy na všechny její části (viz bod 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tento výklad však Úřad dle obviněného dostatečně neodůvodnil a nepodložil, když vycházel pouze z vlastního úsudku založeného na formálním jazykovém a právním výkladu, a nikoliv na odborném věcném řešení této otázky. Obviněný má za to, že předmětná soutěžní podmínka připouštěla více možných výkladů, přičemž způsob, jakým tuto podmínku aplikoval vítězný účastník, nelze *a priori* označit za rozporný s předmětnou soutěžní podmínkou. Dále obviněný shledává v napadeném rozhodnutí vnitřní rozpor, když uvádí, že Úřad na jednu stranu aplikuje (ničím neodůvodněná) pravidla pro zaokrouhlování a na druhou stranu trvá na zcela rigidním charakteru předmětné soutěžní podmínky.

10. Obviněný v rozkladu dále namítá, že nejasnost v předmětné soutěžní podmínce nelze s ohledem na rozhodovací praxi Úřadu vykládat k tíži účastníků soutěže o návrh. Závěr Úřadu o tom, že se předmětná soutěžní podmínka vztahuje rovněž na základy podpěr, je dle obviněného zcela v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodování správního orgánu.

11. Obviněný má dále za to, že Úřad věc nesprávně právně posoudil, když v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nezohlednil ustanovení § 10 odst. 6 písm. a) Soutěžního řádu ČKA[7], který umožňuje porotě za stanovených podmínek ponechání návrhu nesplňujícího soutěžní podmínky v soutěži o návrh. Obviněný dále namítá, že Úřad nesprávně vyložil vztah mezi porotou a přezkušovatelem soutěžních návrhů, když přikládal nepřiměřený význam závěrům přezkušovatele.

12. Dále obviněný v rozkladu uvádí, že Úřad neprokázal, že jednání, které má být přestupkem, lze přičítat obviněnému. Obviněný má totiž za to, že není oprávněn nahrazovat či jakkoliv korigovat činnost poroty, neboť k tomu by musel disponovat objektivními a nezpochybnitelnými

[7] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 39.

argumenty prokazujícími porušení postupu stanoveného ZZVZ či soutěžními podmínkami porotou. V důsledku toho, že takovými argumenty obviněný nedisponoval, je přesvědčen, že v nyní posuzovaném případě nebyly naplněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o novém hodnocení návrhů podle § 148 odst. 7 věta druhá ZZVZ.

13. Závěrem svého rozkladu obviněný napadá nezákonnost a nesprávnost výroků II a III napadeného rozhodnutí. Obviněný zejména rozporuje závěr bodu 94 napadeného rozhodnutí, že v šetřeném případě nelze zjistit cenu veřejné zakázky, přičemž vítězný účastník prokazatelně obdržel jednoznačně identifikovanou cenu ve výši 5 mil. Kč. Dále má obviněný za to, že Úřad při hodnocení intenzity závažnosti přestupku odhlédl od specifik pojících se s institutem soutěže o návrh.

Závěr rozkladu

14. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušil a správní řízení zastavil.

IV. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

15. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

16. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, byl podle § 98 odst. 1 zákona o přestupcích přezkoumán soulad výroků napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a dále byla přezkoumána rovněž správnost napadeného rozhodnutí, přičemž byl přijat závěr, že Úřad rozhodl napadeným rozhodnutím správně a v souladu s právními předpisy o vině i trestu obviněného. Jeho závěry jsou podložené, odůvodněné a nerozporné.

V. K NÁMITKÁM ROZKLADU

K porušení zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy

17. Obviněný v rozkladu nejprve namítá, že Úřad porušil při zjišťování skutkového stavu věci zásady správního řízení, když způsob, jakým si opatřil a následně použil stanovisko ČKA, nebyl dle obviněného v souladu se zásadou vyšetřovací, resp. se zásadou materiální pravdy.

18. Nejprve považuji za vhodné stručně a obecně uvést, že zásada materiální pravdy a zásada vyšetřovací spolu úzce souvisejí. Zjednodušeně lze říci, že zásada materiální pravdy stanoví cíl dokazování, tedy zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu), zatímco zásada vyšetřovací určuje prostředek, jak tohoto cíle dosáhnout, tedy samotné opatřování podkladů rozhodnutí (viz § 50 správního řádu). Obviněný v rozkladu přitom zpochybňuje, jak postup Úřadu při opatřování stanoviska ČKA v podobě námitek proti samotné formulaci žádosti, tak výsledek v podobě zjištěného skutkového stavu věci, na němž bylo založeno napadené rozhodnutí.

19. Co se týká <u>námitek směřujících proti samotné formulaci otázek v žádosti Úřadu</u> o stanovisko ČKA, mám za to, že skutečnost, že Úřad ve své žádosti zaslané ČKA shrnul dosavadní skutková

zjištění včetně soutěžních podmínek, jejich vysvětlení, změny nebo doplnění, dále tvrzení obviněného a informací ze zprávy přezkušovatele, je standardním postupem při opatřování odborných stanovisek. Rozporovaná citace „*zadavatel dále nepopřel, že přezkušovatel k vybranému návrhu uvedl … avšak podotkl, že …*" je pouhým shrnutím procesních stanovisek stran, nikoli projevem předpojatosti Úřadu. V této souvislosti bylo potřeba dát ČKA veškeré relevantní informace vztahující se k dané problematice pro získání směrodatných odborných odpovědí. Pokud by Úřad v žádosti daný kontext neposkytl, mohl by být naopak kritizován za nedostatečné zadání otázek bez požadovaného kontextu. Nelze tedy přisvědčit námitce obviněného, že již ze samotné žádosti Úřadu o odborné stanovisko ČKA vyplývá jasné konečné stanovisko Úřadu k šetřené věci, či že vyvolává dojem, že se obviněný přiznal k porušení soutěžních podmínek, když se jedná pouze o nezávislé shrnutí skutkových okolností vztahujících se k šetřeným otázkám. Dílčí námitku obviněného proto nelze shledat důvodnou.

20. Dále obviněný namítá <u>účelový výklad Úřadu předloženého stanoviska ČKA</u>. Toto údajně neobsahuje úplné a ucelené odpovědi na položené dotazy, v důsledku čehož jej nelze považovat za relevantní podklad pro posouzení věci. Zároveň má obviněný za to, že Úřad nevzal v úvahu ty části odborného stanoviska ČKA, v nichž je výslovně obhajován postup soutěžní poroty a obviněného.

21. Zde je potřeba částečně souhlasit s obviněným, že stanovisko ČKA se zabývalo v rámci odpovědí na dotaz č. 3 A a 3 B více konkrétním významem navržené stavby na životní prostředí a s tím souvisejícími podmínkami než věcným aspektem dotazované problematiky v podobě porušení předmětné soutěžní podmínky. Zejména tedy rozsahem možného narušení podmínek ochrany vymezeného chráněného území, konkrétně srážkovými a světelnými poměry či zohledněním budoucí dopravní zátěže v okolí mostu. Z tohoto ale nelze dovozovat, že by ČKA neodpověděla na Úřadem vznesené dotazy. I přes výše uvedené oblasti zájmu ČKA, obsahovalo stanovisko ČKA jasné odpovědi na dotazy položené Úřadem, tedy, že: „*[v]ítězný návrh svými základy skutečně marginálně zasahuje do vymezeného chráněného území*". Dále bylo ve stanovisku ČKA uvedeno: „*Potud je rozhodnutí poroty pochopitelné, byť – jak řečeno výše –* ***nikoliv souladné s podmínkami soutěže***" (pozn. zvýraznění doplněno předsedou Úřadu).

22. Nelze tedy učinit závěr, že by dané stanovisko neobsahovalo úplné a ucelené odpovědi na položené dotazy. Jen je následně korigovalo z hlediska posouzení významu navržené stavby ve vztahu k chráněným územím nacházejícím se v okolí řeky Vltavy.

23. Závěrem je nutné podotknout, že výše uvedené posouzení ČKA, které poukazovalo na kvalitu architektonického a krajinářského řešení vítězného návrhu, nebylo rozhodné pro zjištění o spáchání přestupku obviněného, tedy posouzení otázky, která byla předmětem správního řízení. Podstatou projednávané věci totiž bylo zjištění, zda došlo k porušení soutěžních podmínek stanovených samotným obviněným a jaké právní důsledky z takového porušení vyplývají. I přesto však došlo k zohlednění výše uvedeného posouzení Úřadem v rámci napadeného rozhodnutí, a to konkrétně v bodě 102, když bylo shledáno při stanovení výše pokuty jako polehčující okolnost. Ani tuto dílčí námitku obviněného tedy nelze shledat důvodnou.

24. Ve vztahu k stanovisku ČKA považuji za nutné také uvést, že toto nebylo jediným dokumentem, na němž Úřad postavil svůj závěr o nesplnění předmětné soutěžní podmínky. Nerespektování předmětné soutěžní podmínky totiž vyplynulo i ze zprávy přezkušovatele, která je přílohou č. 6

Protokolu o průběhu soutěže o návrh ze dne 16. 5. 2025 (dále jen „zpráva přezkušovatele“)[8]. Dále tato skutečnost vyplývala také ze samotného Protokolu o průběhu soutěže o návrh ze dne 16. 5. 2025 (dále jen „Protokol“)[9], kde bylo navíc zaznamenáno hlasování poroty o tom, zda takové porušení soutěžních podmínek má znamenat vyloučení předmětného návrhu ze soutěže o návrh. Toto porušení předmětné soutežní podmínky vyplývalo také ze Záznamu o přezkoušení soutěžních návrhů ze dne 14. 4. 2025, včetně poznámek přezkušovatele k jednotlivým návrhům[10].V neposlední řadě předmětné porušení soutěžních podmínek jasně vyplývalo z přílohy č. 1 vyjádření obviněného v rámci správního řízení ze dne 27. 4. 2026, která obsahovala vyjádření přezkušovatele k měření polohy základů návrhu č. 5[11]. Sám obviněný tedy hned několikrát v průběhu správního řízení o přestupku připustil, že došlo k překročení stanovené soutěžní podmínky, ač se dané porušení snažil dále odůvodnit údajně legitimním jednáním poroty v podobě nepřistoupení k vyloučení vítězného návrhu ze soutěže o návrh v důsledku aplikace § 10 odst. 6 písm. a) soutěžního řádu ČKA[12]. Výše popsané ostatně vyplývá také z bodu 72 a 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

25. Na základě výše uvedeného lze zkonstatovat, že stanovisko ČKA bylo tedy jedním z podkladů napadeného rozhodnutí, nikoliv jediným nosným pilířem celého rozhodnutí. Z odpovědí v něm uvedených přitom jasně vyplynulo, že vítězný návrh je v rozporu se stanovenými podmínkami soutěže o návrh, neboť zasahuje svými základy do soutěžními podmínkami jasně vymezeného „zakázaného území“. Ani tuto dílčí námitku obviněného proto nelze shledat důvodnou.

K námitce nesprávného posouzení věci

26. V rámci dalšího námitkového okruhu obviněný brojí proti výkladu předmětné soutěžní podmínky, který Úřad zaujal v bodě 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obviněný má za to, že Úřad nebyl schopen opatřit si dostatečně odborné podklady pro svůj závěr, podle něhož se stanovené staničení vztahovalo na podpěry jako celek, a že soutěžní podmínka připouštěla více možných výkladů. Současně obviněný namítá, že Úřad na jedné straně vycházel z rigidního výkladu soutěžních podmínek, avšak na straně druhé připustil možnost určitého zaokrouhlování měření, což činí napadené rozhodnutí vnitřně rozporným.

27. V rámci výše zmíněného bodu 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že na základě jazykového i systematického výkladu předmětné soutěžní podmínky, stanovené staničení představuje jednoznačný prostorový limit pro umístění podpěr jako celku. Zároveň dle Úřadu neobsahuje předmětná soutěžní podmínka žádný mechanismus, který by umožňoval jakoukoli toleranci či posuzování míry odchylky od stanoveného staničení.

28. K výše uvedené námitce <u>nesprávného výkladu předmětné soutěžní podmínky či více možností jejího výkladu</u> považuji za vhodné nejprve uvést doslovné znění této soutěžní podmínky uvedené v části 2.2.1. *„**Závazné** požadavky na řešení předmětu soutěže jsou definovány následujícími body:“,* kdy pod písm. G spadajícím do části „***Spodní stavba mostu***“ je uvedeno: *„Další trvalé podpěry mohou být umístěny na začátku mostu do staničení km 38,35 a na konci mostu od staničení km 38,76.“*

[8] Ve správním spise se nachází v příloze položky č. 18.
[9] Ve správním spise se nachází v příloze položky č. 18.
[10] Ve správním spise se nachází v příloze položky č. 18.
[11] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 38 a v napadeném rozhodnutí lze jeho grafické znázornění nalézt v bodě 67.
[12] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 39.

29. Již z jazykového vyjádření této podmínky vyplývá, že se vztahuje na „*trvalé podpěry*“ bez jakéhokoliv rozlišení jejich jednotlivých konstrukčních částí. Soutěžní podmínka nehovoří zvlášť o nadzemní části podpěry či o základech těchto podpěr, ale stanoví prostorové omezení pro umístění podpěr jako takových. Pokud tedy některá část podpěry, včetně jejího základu, zasahuje mimo vymezený prostor, nachází se mimo tento prostor i podpěra samotná, jelikož základ představuje její nedílnou součást. Pokud by obviněný zamýšlel posuzovat splnění této podmínky pouze ve vztahu k nadzemní části podpěr, musel by takové omezení v soutěžních podmínkách výslovně stanovit. To však neučinil.

30. Nelze proto přisvědčit tvrzení obviněného, že předmětná soutěžní podmínka připouštěla **objektivně** více rovnocenných výkladů. Podmínka byla formulována jednoznačně, srozumitelně a způsobem, který neponechával prostor pro rozlišování mezi jednotlivými částmi podpěr. Za těchto okolností není možné ex post dovozovat její nejednoznačnost ani jí přisuzovat význam, který z jejího textu nevyplývá. Blíže se možností dvojího výkladu předmětné soutěžní podmínky podrobněji zabývám v bodech 38 a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí v rámci vypořádání námitky týkající se údajného porušení zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu.

31. Stejně tak nelze přisvědčit námitce obviněného, že Úřad při výkladu předmětné soutěžní podmínky vycházel svévolně pouze z vlastního úsudku, aniž by své závěry opřel o odborné posouzení, které byl podle názoru obviněného povinen opatřit v souladu se zásadou vyšetřovací. Výklad soutěžních podmínek je svou povahou otázkou právní, nikoliv odborně-technickou. Posouzení obsahu a významu zadávacích či soutěžních podmínek proto přísluší správnímu orgánu rozhodujícímu ve věci. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že Úřad v průběhu správního řízení položil ČKA otázky související s posuzovaným skutkovým stavem. Smyslem těchto dotazů bylo získání odborného pohledu na technické aspekty věci, nikoliv přenesení pravomoci k výkladu soutěžních podmínek na odborný subjekt. Právní posouzení jejich obsahu a závaznosti nadále příslušelo výhradně Úřadu.

32. Dále není důvodná ani argumentace obviněného založená na údajně Úřadem tvrzené možné toleranci přesahu limitů staničení v rozsahu několika metrů. Obviněný v podstatě argumentuje tím, že stanovené limity byly vymezeny „*v řádu desítek metrů*“, a proto přesah o 6 a 7 metrů nelze považovat za podstatný. Taková argumentace však nemá oporu v soutěžních podmínkách. Staničení bylo vyjádřeno konkrétními číselnými hodnotami na úrovni setin kilometru, konkrétně km 38,35 a km 38,76. Jednalo se tedy o přesně stanovené hranice, nikoliv o orientační či přibližné údaje. Soutěžní podmínky současně neobsahovaly žádný mechanismus tolerance ani žádnou formulaci, z níž by bylo možné dovodit přípustnost jejich překročení. Pokud by zadavatel zamýšlel připustit určitou odchylku, musel by tak učinit výslovně. Dodatečné dovozování tolerance po skončení soutěže je proto nepřípustné.

33. S výše uvedeným argumentem obviněného se pak pojí i další námitka týkající se úvah Úřadu o zaokrouhlování měření uvedených v bodě 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odůvodnění Úřadu zde představovalo podpůrnou argumentaci reagující na tvrzení obviněného, že překročení vymezeného staničení odpovídá toleranci měřítka stanoveného předmětnou soutěžní podmínkou. Úřad se odůvodněním v bodě 76 napadeného rozhodnutí pouze snažil demonstrovat, že i při hypotetické aplikaci obecných pravidel pro zaokrouhlování výsledků měření dle bodu 6.2. Sborníku technické harmonizace 2005[13] by přesahy podpěr o 6 m a 7 m v nyní

[13] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 40.

projednávaném případě vedly k překročení stanovených limitů. Tato úvaha tedy pouze dokládala nedůvodnost argumentace obviněného, přičemž nijak nezpochybnila závěr, že předmětná soutěžní podmínka nestanovila žádnou toleranci ani přípustnou odchylku. Pokud jde o odkaz obviněného na rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0042/2026/VZ ze dne 17. 4. 2026, v němž zadavatel vykládal pojem „intravilán" nad rámec jeho vymezení v zadávací dokumentaci, mám za to, že nyní posuzovaná problematika ani závěry odkazovaného rozhodnutí nejsou ve vzájemném rozporu, když obviněným zmíněný případ není pro nyní projednávanou problematiku s ohledem na výše uvedené vysvětlení přiléhavý. V nyní projednávané věci totiž nejde o výklad neurčitého pojmu, ale o posouzení, zda konkrétní konstrukční prvek byl či nebyl umístěn v prostoru vymezeném soutěžními podmínkami.

34. Námitku tvrzené vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí proto nelze shledat důvodnou.

35. Nadto nelze přehlédnout, že obviněný sám označil požadavek uvedený v části 2.2.1 soutěžních podmínek za „*závazný*" a v části 2.3.1 současně stanovil jednoznačný následek jeho nesplnění. Stejný závěr potvrdil i ve vysvětleních soutěžních podmínek č. 2 a č. 5[14], v nichž opakovaně uvedl, že požadavky dle části 2.2.1 jsou závazné a jejich nedodržení povede k vyřazení soutěžního návrhu. Takto nastavený mechanismus neposkytoval porotě ani obviněnému žádný prostor pro posuzování míry či významu odchylky od stanovených limitů. Zadavatel proto nemůže ex post relativizovat závaznost vlastních soutěžních podmínek poukazem na jejich údajnou nejednoznačnost nebo existenci blíže neurčené tolerance.

36. Za této situace je třeba uzavřít, že Úřad v bodě 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil předmětnou soutěžní podmínku správně, když dovodil, že stanovené staničení představovalo jednoznačný prostorový limit pro umístění trvalých podpěr jako celku a že soutěžní podmínky nepřipouštěly žádnou toleranci ani odchylný způsob jejich výkladu. Zároveň nebylo možné shledat ani vnitřní rozpor v napadeném rozhodnutí způsobený údajně rigidním výkladem předmětné soutěžní podmínky na straně jedné a možností použití pravidel pro zaokrouhlování na straně druhé, neboť se jednalo pouze o přiléhavou reakci Úřadu na argumentaci obviněného. Námitku obviněného proto neshledávám důvodnou.

K porušení zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a zásady legitimního očekávání

37. Obviněný dále v rozkladu namítá, že Úřad rozhodl v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a legitimního očekávání, když údajně vyložil nejasnou soutěžní podmínku k tíži vítězného účastníka soutěže o návrh. S touto námitkou se však nelze ztotožnit.

38. Předně je třeba uvést, že ustálená rozhodovací praxe výkladu zadávacích či soutěžních podmínek ve prospěch účastníků soutěže či dodavatelů, na niž obviněný odkazuje, se uplatní pouze v případech, kdy soutěžní či zadávací podmínka skutečně vykazuje **objektivní nejasnost, tj. pokud její text připouští více rozumných interpretačních variant**. Obdobně se vyjadřuje ve svých rozsudcích také Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS") ve vztahu k zadávacím podmínkám[15]. Teprve v takové situaci nelze případnou nejednoznačnost přičítat k tíži účastníka soutěže o návrh či dodavatele.

[14] Ve správním spise se nachází pod položkou č. 17 a dále v její příloze.

[15] Viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2020 č.j. 2 As 309/2018–28 a jemu předcházející rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 – 222.

39. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že samotná skutečnost, že obviněný nyní prosazuje odlišnou interpretaci předmětné soutěžní podmínky, bez dalšího neznamená, že tato podmínka byla nejasná či připouštěla více rovnocenných výkladů.

40. V nyní projednávané věci přitom Úřad dospěl ke správnému závěru, že předmětná soutěžní podmínka byla formulována jednoznačně. Stanovila konkrétní prostorový limit pro umístění podpěr jako takových, a to „*na začátku mostu do staničení km 38,35 a na konci mostu od staničení km 38,76*“, přičemž zároveň neobsahovala žádné ustanovení, které by připouštělo toleranci, výjimku či možnost překročení těchto limitů. Mám tedy za to, že ze samotného obsahu předmětné soutěžní podmínky ani z ostatních částí soutěžních podmínek, také z výše odkazovaných dokumentů (viz bod 24 tohoto rozhodnutí), nebylo možné dovodit existenci více rozumných, resp. objektivních interpretačních variant, které by vedly k závěru, že překročení stanovených limitů u základů podpěr mostu je přípustné.

41. Ze strany Úřadu šlo tedy o správný prostý jazykový a systematický výklad jasně formulované soutěžní podmínky, nikoli o výklad v neprospěch účastníka soutěže o návrh. Zásada výkladu ve prospěch účastníka se uplatní pouze tehdy, je-li soutěžní podmínka skutečně objektivně nejednoznačná. V daném případě však předmětná soutěžní podmínka nejednoznačná nebyla, což vyplývalo nejen z jazykového výkladu samotné předmětné soutěžní podmínky, ale i z celkového kontextu soutěžních podmínek. Šlo tak o aplikaci jednoznačně formulovaného pravidla na zjištěný skutkový stav vyplývající z vítězného návrhu a o vyvození následků, které byly s nesplněním této podmínky výslovně spojeny v části 2.3.1 soutěžních podmínek.

42. Zásada předvídatelnosti rozhodování správního orgánu vyžaduje, aby správní orgán rozhodoval v obdobných věcech obdobně. Obviněný však neuvádí žádný konkrétní případ z rozhodovací praxe Úřadu, v němž by Úřad toleroval jednoznačné překročení závazné soutěžní podmínky a nevyvodil z něj důsledky. Námitka porušení zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu tak zůstává v obecné rovině a není podložena konkrétní srovnatelnou rozhodovací praxí.

43. Závěrem lze nad rámec výše uvedeného uvést, že na zásadu předvídatelnosti je třeba nahlížet i z perspektivy ostatních účastníků soutěže o návrh. Ti měli legitimní očekávání, že zadavatel bude dodržovat jím stanovené závazné podmínky a že návrhy nesplňující tyto podmínky budou v souladu s těmito podmínkami vyřazeny, jak bylo výslovně stanoveno v části 2.3.1. soutěžních podmínek. Mám tedy za to, že právě tolerování nesplnění závazné podmínky u vítězného návrhu by představovalo porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání vůči ostatním účastníkům, kteří své návrhy zpracovali v souladu se stanovenými limity. Z těchto důvodů ani tuto námitku obviněného neshledávám důvodnou.

K nesprávnému právnímu posouzení věci

44. Obviněný v rozkladu dále namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí nezohlednil rozhodnutí poroty dle ustanovení § 10 odst. 6 písm. a) Soutěžního řádu ČKA (dále jen „ustanovení soutěžního řádu“). Dle obviněného byly v projednávaném případě splněny všechny podmínky pro aplikaci uvedeného ustanovení soutěžního řádu, porota o ponechání vítězného návrhu v soutěži řádně hlasovala a své rozhodnutí zaznamenala do Protokolu o průběhu soutěže. Obviněný dále namítá, že Úřad nesprávně vyložil vztah mezi porotou a přezkušovatelem soutěžních návrhů, když přikládal nepřiměřený význam závěrům přezkušovatele.

45. Především je potřeba uvést, že není nijak zpochybňováno, že Soutěžní řád ČKA byl v daném případě součástí pravidel soutěže o návrh a ani že porota byla oprávněna při své činnosti

postupovat v jeho intencích. Lze současně souhlasit i s obecnou premisou obviněného, že ustanovení soutěžního řádu ČKA umožňuje porotě za předem stanovených podmínek ponechat v soutěži návrh, který není plně v souladu se závaznými podmínkami soutěže. Rovněž není pochyb o tom, že porota postupovala podle ustanovení soutěžního řádu, když o ponechání vítězného návrhu v soutěži rozhodla více než požadovanou čtyřpětinovou většinou svých řádných členů. Tím však shoda s argumentací obviněného končí.

46. Ustanovení soutěžního řádu ČKA totiž stanoví, že porota vyřadí z posuzování všechny soutěžní návrhy, které nejsou v souladu se závaznými podmínkami soutěže, „*ledaže se jedná o dílčí formální odchylky, jimiž není snížena srozumitelnost návrhu, není ohrožena anonymnost návrhu, jde-li o soutěž anonymní, a jimiž není návrh zvýhodněn; v takovém případě může porota rozhodnout čtyřpětinovou většinou svých řádných členů o ponechání návrhu v soutěži*“.

47. Z citovaného ustanovení vyplývá, že hlasování poroty představuje až následný krok. Prvotní a nezbytnou podmínkou pro jeho aplikaci je existence takového nesouladu v návrhu účastníka se soutěžními podmínkami, který lze kvalifikovat jako „*dílčí formální odchylku*“. Teprve pokud je tato podmínka splněna, může porota posuzovat další soutěžním řádem ČKA předvídané okolnosti a případně rozhodnout o ponechání návrhu v soutěži.

48. Za dílčí formální odchylku lze přitom obecně považovat pouze takové pochybení, které se týká formy či způsobu vyjádření určité informace, **nikoli samotného věcného obsahu návrhu**. Typicky může jít o zjevný překlep, administrativní nepřesnost či jinou drobnou vadu formální povahy, která nevyvolává pochybnosti o skutečném obsahu návrhu a nemá vliv na splnění jeho věcných požadavků. Smyslem ustanovení soutěžního řádu je tedy zabránit nepřiměřeně formalistickému vyřazování návrhů pro marginální nedostatky, nikoliv umožnit prominutí nesplnění závazných technických či obsahových podmínek soutěže.

49. Výše uvedená tvrzení lze nad rámec nutného vypořádání námitek podpořit také rozhodnutími poroty v rámci jiné soutěže o návrh, konkrétně například urbanisticko-architektonické soutěže o návrh západní části Velkého náměstí ve Strakonicích, neboť i zde došlo k ponechání několika soutěžních návrhů v soutěži z důvodu aplikace ustanovení soutěžního řádu. Kupříkladu lze z protokolu o průběhu citované soutěže o návrh[16] seznat hned několik příkladů formálních odchylek. Jednalo se například o chybu v návrhu, kdy nosič dat nebyl vložen do obálky nadepsané slovy „Autor“, ale do jiné zalepené obálky. Dále se jednalo o to, že účastník soutěže nedodržel počet výtisků textové části soutěžního návrhu. V obou případech se tak jednalo skutečně o formální chyby návrhu jednotlivých účastníků, které neměly vliv na věcný obsah návrhu.

50. V nyní projednávaném případě se však nejednalo o pochybení formální povahy. Nesoulad vítězného návrhu spočíval v nesprávném vymezení základů podpěr mostu, které nerespektovalo limity staničení jednoznačně stanovené v předmětné soutěžní podmínce. Takové pochybení se bezprostředně týkalo samotného technického řešení návrhu a jeho věcného obsahu. Nešlo tedy o vadu spočívající pouze ve způsobu prezentace návrhu nebo v jeho formálním zpracování, ale o nesplnění závazného požadavku obviněného v soutěžních podmínkách. Mám tedy za to, že

[16] Veřejně dostupný zde: https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwidlNq3u9KVAxXaiPOHHc7tF9YQFnoECBkQAQ&url=https%3A%2F%2Fwww.strakonice.eu%2Fsites%2Fdefault%2Ffiles%2Farch_studie%2F2017%2Furbanisticko_-_architektonicka_soutez_quotzapadni_cast_velkeho_namesti_ve_strakonicichquot%2Fprotokol_o_prubehu_souteze.pdf&usg=AOvVaw0WmPIeBRALp3k-5YLY_ui9&opi=89978449

v posuzovaném případě nebyly splněny předpoklady pro aplikaci předmětného ustanovení soutěžního řádu, v důsledku čehož nelze námitku obviněného o souladnosti postupu poroty s předmětným ustanovením soutěžního řádu shledat důvodnou.

51. Nedůvodná je rovněž dílčí námitka obviněného, podle níž Úřad nepřípustně nadsadil postavení přezkušovatele soutěžních návrhů. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Úřad přezkušovatele stavěl nad porotu nebo že by jeho závěry považoval za formálně závazné. Naopak, Úřad výslovně vycházel z toho, že konečné rozhodnutí o připuštění návrhů do řádného posuzování náleží porotě a že porota je oprávněna podklady předložené přezkušovatelem samostatně posoudit (viz bod 79 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

52. Nutno také podotknout, že v nyní projednávaném případě se porota od přezkušovatele neodchýlila ve skutkových zjištěních. Ze spisového materiálu naopak vyplývá, že porota akceptovala závěr přezkušovatele, podle něhož bylo stanovené staničení předmětným návrhem překročeno. Sama porota ostatně v protokolu uvedla, že předmětná soutěžní podmínka „*je překročena pouze v řádu jednotek metrů*“. Mezi přezkušovatelem a porotou tak nebyl spor o tom, zda k porušení soutěžní podmínky došlo. Odlišnost spočívala až v následném právním hodnocení tohoto zjištěného stavu. Zatímco přezkušovatel identifikoval nesoulad návrhu se soutěžními podmínkami, porota dospěla k závěru, že se jedná o dílčí formální odchylku ve smyslu § 10 odst. 6 písm. a) Soutěžního řádu ČKA. Jak však bylo uvedeno výše, nesplnění závazného požadavku týkajícího se umístění základů podpěr mostu nelze považovat za odchylku formální povahy. Předseda Úřadu proto konstatoval, že podmínky pro využití postupu podle ustanovení soutěžního řádu nebyly v daném případě splněny a námitka obviněného není tedy na základě výše uvedeného důvodná.

K neprokázání zavinění

53. Dále obviněný v rozkladu uvádí, že Úřad neprokázal, že jednání, které má být přestupkem, lze přičítat obviněnému. Úřad klade obviněnému za vinu, že rozhodl v souladu se stanoviskem poroty, ovšem zcela přitom odhlédl od § 148 odst. 7 ZZVZ, dle kterého je zadavatel při výběru návrhu vázán stanoviskem poroty. Porota má dle obviněného v soutěži o návrh specifický význam, který se projevuje mimo jiné tím, že zadavatel, resp. obviněný není sám bez dalšího oprávněn nahrazovat či jakkoli korigovat její činnost. Zadavatel smí pouze rozhodnout o novém hodnocení návrhů, ovšem výlučně pokud zjistí, že porota při hodnocení návrhů porušila postup stanovený ZZVZ nebo soutěžními podmínkami soutěže o návrh. Obviněný má však za to, že v nyní projednávaném případě neměl důvod zpochybňovat závěry, k nimž dospěla odborně erudovaná porota.

54. K výše uvedené námitce je nutné konstatovat, že <u>vázanost obviněného stanoviskem poroty</u> není bezvýhradná. Již samotné ustanovení § 148 odst. 7 věty druhé ZZVZ výslovně předpokládá situaci, kdy zadavatel rozhodne o novém hodnocení návrhů, zjistí-li, že porota při jejich hodnocení porušila postup stanovený ZZVZ nebo soutěžními podmínkami soutěže o návrh. ZZVZ tedy zadavateli neukládá pouze povinnost respektovat odborné závěry poroty, ale současně mu ukládá odpovědnost za kontrolu zákonnosti jejího postupu. Zjistí-li zadavatel, že porota nerespektovala závazné soutěžní podmínky nebo postupovala v rozporu se ZZVZ, je povinen využít mechanismus nového hodnocení návrhů. Odpovědnost za zákonný průběh soutěže o návrh tak nese zadavatel, a to bez ohledu na skutečnost, že samotné odborné hodnocení provádí porota. Tento závěr ostatně odpovídá i judikatuře NSS, který sice rozlišuje postavení

poroty a zadavatele, avšak odpovědnost za vady hodnocení návrhů přičítá právě zadavateli, nikoli porotě (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2026 č. j. 22 As 233/2025-69).

55. Konstrukce § 148 odst. 7 ZZVZ tedy odpovědnost zadavatele (resp. obviněného v nyní projednávaném případě) nevylučuje, ale naopak ji potvrzuje. V nyní projednávaném případě měl obviněný k dispozici všechny podklady nezbytné k tomu, aby rozpor mezi postupem poroty a soutěžními podmínkami identifikoval. Ze zprávy přezkušovatele jednoznačně vyplývalo, že vítězný návrh nesplnil předmětnou soutěžní podmínku. Stejný závěr obsahoval i Protokol, z něhož bylo patrné, že porota sama překročení stanoveného staničení zjistila, avšak následně je posoudila jako „dílčí formální odchylku“ podle ustanovení soutěžního řádu. Nadto obviněný v průběhu správního řízení sám několikrát připustil, že základy podpěr přesahovaly stanovené staničení o 6 m na jedné straně a o 7 m na straně druhé. Obviněný tedy věděl, že předmětná soutěžní podmínka nebyla vítězným návrhem splněna.

56. Současně měl obviněný k dispozici veškeré informace potřebné k tomu, aby posoudil, zda porota postupovala v souladu se soutěžním řádem ČKA, když ponechala i přes nesplnění předmětné soutěžní podmínky vítězný návrh v soutěži. Obviněný měl povinnost vyhodnotit, že se v daném případě nemohlo jednat o pouhou „dílčí formální odchylku“ vítězného návrhu, neboť ta se týkala věcné části návrhu a nejednalo se pouze o administrativní pochybení či jinou formální chybu naplňující znaky ustanovení soutěžního řádu. Takovéto posouzení výše uvedených otázek co do zákonnosti a souladu vítězného návrhu s předmětnou zadávací podmínkou tedy nevyžadovalo odborně-technickou způsobilost obviněného z oblasti architektury. V této souvislosti ani argument obviněného založený na odborné erudici poroty nemůže obstát.

57. Dále lze konstatovat, že obviněný nepostupoval v souladu s § 148 odst. 7 větou druhou ZZVZ, přestože měl objektivně možnost i povinnost zjištěné pochybení poroty napravit prostřednictvím nového hodnocení návrhů. Odpovědnost za tento postup proto nese právě obviněný a předmětné pochybení je mu plně přičitatelné.

58. Ve vztahu k námitce týkající se anonymity soutěže o návrh lze přisvědčit obviněnému v tom, že po ukončení hodnocení porota rozkryla totožnost účastníků soutěže, jak ostatně vyplývá i z následného „nového“ neanonymizovaného seznamu přijatých soutěžních návrhů tvořícího součást Protokolu o průběhu soutěže. V případě nového hodnocení návrhů by proto bylo nezbytné ustanovit porotu novou, aby byl zachován požadavek anonymity. Tato okolnost však sama o sobě nepředstavovala překážku pro postup podle § 148 odst. 7 věty druhé ZZVZ. Skutečnost, že nové hodnocení bylo třeba svěřit nově ustanovené porotě, nemohla obviněného zprostit jeho zákonné povinnosti reagovat na zjištěné porušení soutěžních podmínek (jak ostatně vyplývá i z bodu 84 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

59. S ohledem na výše uvedené ani tuto námitku neshledávám důvodnou.

K tvrzené nezákonnosti a nesprávnosti výroků II a III napadeného rozhodnutí

60. Obviněný v rozkladu namítá, že výroky II a III napadeného rozhodnutí nemohou obstát, neboť jsou závislé na výroku I, proti němuž směřuje jeho hlavní argumentace. Současně brojí proti úvahám Úřadu při stanovení výše pokuty. Namítá zejména, že Úřad nesprávně uzavřel, že nelze zjistit cenu veřejné zakázky, nesprávně hodnotil závažnost přestupku, nepřihlédl ke zvláštnímu postavení poroty v soutěži o návrh, nesprávně vyhodnotil význam zprávy přezkušovatele a nedostatečně odůvodnil aplikaci absorpční zásady při ukládání pokuty.

61. K námitce závislosti výroků II a III na výroku I uvádím, že tato argumentace nemůže obstát již z toho důvodu, že jsem výše neshledal důvodnými námitky směřující proti výroku I napadeného rozhodnutí. Jak bylo podrobně vysvětleno výše, obviněný se dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) ZZVZ. Byly proto splněny podmínky jak pro uložení pokuty podle § 268 odst. 2 ZZVZ, tak pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích. Samotná skutečnost, že obviněný nesouhlasí s výrokem I, nemůže bez dalšího založit nezákonnost navazujících výroků II a III.

62. Pokud jde o námitku, že Úřad nesprávně uzavřel, že v posuzovaném případě nelze zjistit cenu veřejné zakázky, nelze jí přisvědčit. Obviněný v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že vítěznému účastníkovi byla udělena cena ve výši 5 000 000 Kč. Přehlíží však rozdíl mezi cenou udělenou v soutěži o návrh a cenou veřejné zakázky ve smyslu § 268 odst. 2 písm. a) ZZVZ. Soutěž o návrh představuje zvláštní postup upravený v části šesté ZZVZ, jehož účelem je získání návrhu, nikoliv zadání veřejné zakázky. V šetřeném případě navíc ze soutěžních podmínek výslovně vyplývá, že na soutěž nenavazuje zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění a že případné další projektové práce budou řešeny samostatně. Udělená soutěžní cena proto nepředstavuje cenu veřejné zakázky, ale odměnu za oceněný soutěžní návrh. Ztotožnění obou institutů by bylo právně nesprávné, neboť by směšovalo odměnu udělenou v soutěži o návrh se zadáním veřejné zakázky, ke kterému v době vydání napadeného rozhodnutí nedošlo. Úřad proto správně uzavřel, že cenu veřejné zakázky nelze zjistit, a vycházel z horní hranice pokuty stanovené částkou 20 000 000 Kč.

63. Obviněný dále namítá, že Úřad při posouzení závažnosti přestupku nepřihlédl ke specifickému postavení odborně erudované poroty v soutěži o návrh. Ani s touto námitkou se nelze ztotožnit. Jak již bylo uvedeno výše, odpovědnost za dodržení ZZVZ a soutěžních podmínek nese zadavatel (v nyní projednávaném případě označovaný za obviněného). Podle § 42 odst. 1 ZZVZ se úkony komise, resp. obdobně poroty, považují za úkony zadavatele a jejich provedením není dotčena odpovědnost zadavatele za zákonnost postupu. Zvláštní odborné postavení poroty proto nezbavuje zadavatele odpovědnosti za výsledný průběh soutěže. Naopak právě s ohledem na § 148 odst. 7 ZZVZ disponoval obviněný kontrolním mechanismem pro případ, kdy by zjistil, že porota postupovala v rozporu se ZZVZ nebo soutěžními podmínkami. Obviněný proto nemůže úspěšně argumentovat nutným přihlédnutím ke specifickému postavení poroty, když bylo jeho odpovědností korigovat její hodnocení návrhů ve smyslu § 148 odst. 7 ZZVZ.

64. Obdobně není důvodná ani námitka, že závažnost přestupku neměla být zvyšována s poukazem na zjištění přezkušovatele, neboť jeho zpráva byla určena pouze porotě. Zpráva přezkušovatele výslovně uváděla, že základy podpěr zasahují mimo stanovený prostor. Stejná skutečnost následně vyplývala i z Protokolu poroty. Rozhodující tedy v daném případě nebyl samotný adresát zprávy přezkušovatele, nýbrž skutečnost, že obviněný měl k dispozici podklady svědčící o nesplnění závazné soutěžní podmínky, a přesto nevyužil postup podle § 148 odst. 7 věty druhé ZZVZ. Tato okolnost představuje nepochybně faktor zvyšující závažnost jeho pochybení.

65. Nelze přisvědčit ani argumentaci obviněného, která zpochybňuje závěry Úřadu o dopadech nezákonného postupu na výsledky soutěže. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku ani pro posouzení jeho závažnosti není rozhodující, jak konkrétně by porota naložila s rozdělením cen po vyřazení vítězného návrhu. Podstatné je, že v důsledku nezákonného ponechání návrhu v soutěži došlo ke změně soutěžního prostředí a k přidělení první ceny účastníkovi, který měl být ze soutěže vyloučen. Úvahy obviněného o hypotetické možnosti neudělení první ceny či

jiného rozdělení cen proto nemohou zpochybnit závěr, že nezákonný postup měl přímý vliv na výsledky soutěže.

66. Pokud jde o odkaz obviněného na obsah stanoviska ČKA, podle níž bylo možné považovat rozhodnutí poroty za souladné se „zdravým rozumem“, považuji za nutné opětovně v rámci tohoto rozhodnutí konstatovat, že tato skutečnost sama o sobě nezpochybňuje závěry o spáchání přestupku. Současně nelze přehlédnout, že se Úřad uvedenou okolností zabýval již v napadeném rozhodnutí a při stanovení výše pokuty ji zohlednil ve prospěch obviněného jako polehčující okolnost. V bodě 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad výslovně poukázal na závěry stanoviska ČKA týkající se kvality architektonického a krajinářského řešení vítězného návrhu a tuto skutečnost promítl do svých úvah o výši ukládané sankce. Nelze proto přisvědčit námitce obviněného, že by Úřad obsah stanoviska ČKA při ukládání pokuty opomněl nebo nezohlednil. Současně však platí, že případná pochopitelnost či věcná obhajitelnost postupu poroty z odborného či architektonického hlediska nemůže nahradit požadavek jeho zákonnosti.

67. K výhradám obviněného směřujícím proti aplikaci absorpční zásady uvádím, že Úřad správně identifikoval sbíhající se přestupek projednávaný ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0037/2026/VZ, určil výši sankce, kterou by uložil při společném projednání obou přestupků, a následně přihlédl k pokutě již uložené v dřívější věci.

68. V rámci této námitky je však třeba souhlasit s obviněným, že body 109 a 110 napadeného rozhodnutí obsahují vzájemně rozporné závěry ohledně určení závažnějšího ze sbíhajících se přestupků. Zatímco v bodě 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad správně uvedl, že závažnějším je nyní projednávaný přestupek, neboť za něj lze uložit pokutu až do výše 20 000 000 Kč, v bodě 110 téhož odůvodnění bez dalšího uzavírá, že závažnějším je přestupek projednávaný ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S0037/2026. Tento závěr však neodpovídá jeho předchozím úvahám.

69. Za závažnější je třeba považovat nyní projednávaný přestupek, a to nejen s ohledem na vyšší horní hranici možné pokuty, ale i s ohledem na povahu protiprávního jednání. V tomto případě došlo k výběru vítězného účastníka, u kterého si byl obviněný vědom, že porušil podmínky soutěže. Naproti tomu přestupek projednaný ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S0037/2026 spočíval v nesprávném posouzení dostatečnosti poddodavatelského závazku předloženého k prokázání kvalifikace. Závažnějším ze sbíhajících se přestupků je nyní projednávaný přestupek, a to rovněž s ohledem na vědomý zásah do výsledku soutěže o návrh.

70. Postup Úřadu tak odpovídal pravidlům vyplývajícím z judikatury správních soudů pro případy, kdy již není možné vést společné řízení a je třeba respektovat absorpční zásadu prostřednictvím ukládání následné sankce[17].

71. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti neshledávám námitky směřující proti výrokům II a III napadeného rozhodnutí důvodnými. Jelikož byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, byly splněny podmínky pro uložení pokuty a současně byly splněny podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení.

[17] Kupříkladu viz rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62.

VI. ZÁVĚR

72. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno z hlediska věcné správnosti i zákonnosti a nebyly shledány důvody pro jeho změnu nebo zrušení. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a rozklad podaný proti napadenému rozhodnutí byl zamítnut.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresát:
Ředitelství silnic a dálnic s. p., Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy